

FOAIE PAROHIALĂ MAI 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

În plan biologic, creatura trebuie să se nască și apoi să crească. În ordinea supranaturală a harului, viața divină se naște în suflet prin Botez, apoi trebuie să crească „în vârstă, în har și în înțelepciune înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”. Sufletul care primește sacramentul Botezului și pe cel al Confirmațiunii (Mirul) se naște și se maturizează spiritual.

Confirmațiunea (Mirul), ca orice alt sacrament, îl are ca model pe Cristos și reactualizează un instrument sau un gest din viața Sa. Acesta se leagă de Botezul

Domnului în Iordan, când Duhul Sfânt a coborât asupra Sa sub chip de porumbel.

Domnul a avut o dublă ungere preoțească corespunzând celor două aspecte ale vieții Sale: întâi, prin Întrupare, a putut să devină jertfă pentru păcatele noastre, având un trup care putea pătimi. Ca Dumnezeu, El nu putea suferi, însă ca om, putea. Acest prim aspect a culminat cu Pățimirea și Învierea, la care omul devine părtaș prin Botez.

Însă Sacramentul Confirmațiunii este în mod deosebit o participare la a doua ungere a Domnului, aceea

a coborârii Duhului în Iordan, care L-a consacrat misiunii și apostolatului predicării. Aceasta și-a atins apogeul la Rusalii, când a umplut Biserica Sa – Trupul Său Mistic – cu Duhul Său.

Coborârea Duhului Sfânt asupra lui Cristos în Iordan a avut două urmări asupra Domnului. În primul rând, l-a pregătit pentru luptă: „*Isus, plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost dus de Duh în pustiu*” (Luca 4,1). **În al doilea rând, l-a pregătit să vestească Împărăția lui Dumnezeu:** „*Duhul Domnului este asupra mea; pentru aceasta m-a uns, să duc săracilor vestea cea bună; m-a trimis să proclam celor captivi eliberarea și celor orbi, recăpătarea vederii, să redau libertatea celor asupriți; să vestesc un an de bunăvoință al Domnului*” (Luca 4,18-9).

După aproape trei ani, la Cina cea de Taină, Isus a promis că îl va trimite pe Duhul Sfânt Apostolilor, discipolilor, ucenicilor, ceea ce s-a întâmplat la Rusalii, la cincizeci de zile după Înviere.

Noi am fi preferat ca Domnul să rămână cu noi, pe pământ, pentru ca toate generațiile să poată să îi asculte glasul și să tresalte în fața maiestății Persoanei Sale. Însă Isus a spus că este mai bine ca El să plece, altfel Duhul Sfânt nu putea să vină. Dacă ar fi rămas pe pământ, ar fi fost doar un exemplu de urmat, un model de imitat, dar **prin trimiterea Duhului Sfânt, El este o viață care trebuie trăită.**

Deja în Joia Sfântă, Domnul știa că Apostolii sunt tulburați fiindcă le vorbise despre moartea Lui. El i-a

consolat și le-a explicat avantajele faptului că El părăsește acest pământ, rămânând totuși aici, într-o altă formă: „*Dar pentru că v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră. Totuși, eu vă spun adevărul: este mai bine pentru voi ca eu să plec, pentru că, dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; însă, dacă mă duc, îl voi trimite la voi*” (Ioan 16,6-7).

Prezența perpetuă a lui Isus, chiar glorificat fiind, ar fi limitat influența Sa morală și spirituală. Pentru om, ar fi devenit probabil acel tip de Cristos pe care ni-l prezintă Hollywoodul, o celebritate. În loc să fie în inima noastră, ar fi fost accesibil doar simțurilor noastre.

S-ar mai fi gândit oamenii la o comuniune spirituală cu Isus Cristos când ar fi fost la îndemână o comuniune fizică? Sau când ar fi fost exterior și nu interior sufletului omenesc? Unde ar fi fost credința,

dacă vedeam? Isus i-a spus lui Toma: „*Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericțiți cei care nu au văzut și au crezut!*” (Ioan 20,29).

Înțelepciunea divină a decis că este mai bine ca Isus să plece de pe pământ, căci, în slavă fiind, avea să îl trimită pe Duhul Său – „*Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul*” (Ioan 16,13).

Duhul Sfânt trimis asupra Bisericii la Rusalii este ca sufletul care intră în pruncul nenăscut, ce se află în sânul mamei. Apostolii, cu toanele și ignoranța lor, au fost – prin puterea limbilor de foc de la Rusalii – contopiți în Trupul Mistic al lui Cristos, vizibil și viu. **Sacramentul Confirmațiunii – Mirul reprezintă pentru sufletul botezat un fel de Rusalii.**

În mod normal, Cristos, trăind în trup, nu ar putea să se afle decât într-un singur loc și într-un anumit moment, însă **Duhul Sfânt, lipsit de legături trupești, acoperă întregul**

pământ, acționând simultan în milioane de inimi. Aceste inimi nu sunt lipsite de mângâiere în fața absenței fizice a lui Cristos, fiindcă El a spus că **Duhul este „alt Mângâietor”**.

Cristos, Domnul nostru, Fiul lui Dumnezeu, ni-l destăinuie pe Tatăl ceresc. Nu am fi cunoscut niciodată mila și iubirea Tatălui dacă nu L-ar fi trimis pe pământ pe Fiul Său ca să plătească pentru păcatele noastre. Dar cine ni-L dezvăluie pe Isus Cristos, care este Fiul Tatălui? **Însuși Duhul Sfânt!**

Prin Duhul Sfânt primit la Mir sau Confirmațiune, Cristos trăiește din nou pe pământ în fiecare creștin supus și ascultător; prin Duhul Sfânt suntem sfințiți, mângâiați și învățați să ne rugăm.

Aceste cuvinte și altele spuse de Isus Cristos despre trimiterea Duhului Adevărului, care va spori cunoașterea noastră despre El, dovedesc faptul că adevărul integral nu a fost cuprins în cele scrise. Învățătura Domnului, așa cum este consemnată în Evangheliile, a fost pusă în practică, completată și i s-a dezvăluit înțelesul adânc prin Duhul Adevărului pe care El l-a dat Bisericii Sale. **Într-adevăr, îl cunoaștem pe Isus Cristos citind Evangheliile, dar înțelegem sensul mai adânc al cuvintelor Sale și îl cunoaștem pe Isus în mod mai deplin când îl avem pe Duhul Său.** Numai prin Duhul Sfânt putem cunoaște că El este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii: „*Dar cei care sunt în trup nu pot să-i placă lui Dumnezeu. Însă voi nu sunteți în trup, ci în Duh, din moment ce Duhul lui Dumnezeu*

locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, acesta nu este al lui” (Romani 8,8-9).

Pentru că la Confirmațiune se conferă plinătatea Duhului; chiar și în Biserica primară, acest sacrament

era administrat nu de ucenici, ci de apostoli sau de episcopi, care aveau plinătatea preoției (Fapte 8,14-17).

(Cateheză inspirată din lucrarea *Cartea sacramentelor. Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Isus a încredințat discipolilor săi o misiune mare: „Voi sunteți sarea pământului, voi sunteți lumina lumii”. Acestea sunt imagini care ne fac să ne gândim la comportamentul nostru, pentru că fie carența, fie excesul de sare face dezagățătoare mâncarea, așa cum lipsa sau excesul de lumină împiedică să vedem. Iar cine poate cu adevărat să ne facă sare care dă gust și ferește de stricăre și lumină care luminează lumea este numai Duhul lui Cristos! Și acesta este darul pe care-l primim în sacramentul Mirului sau Confirmațiunii.

Se numește Confirmațiune, deoarece confirmă Botezul și îi întărește harul (*Catehismul Bisericii Catolice*, 1289); **se numește și Mir**, pentru că îl primim pe Duhul Sfânt prin ungerea cu „mir” („crismă”) – ulei amestecat cu mirodenii consacrat de episcop -, termen care face trimitere la „Cristos”, Unsul cu Duhul Sfânt.

A renaște la viața divină prin Botez este primul pas; după aceea trebuie să ne comportăm ca fiii ai lui Dumnezeu, adică să ne conformăm lui Cristos care acționează în Biserică, lăsându-ne implicați în misiunea sa în lume. De asta se ocupă ungerea Duhului Sfânt: „fără puterea sa, nimic nu este în om”. **Fără puterea Duhului Sfânt nu putem face nimic: Duhul este cel ce ne dă forța pentru a merge înainte. Așa cum toată viața lui Isus a fost însuflețită de Duhul, tot așa viața Bisericii și a fiecărui membru al său se află sub conducerea aceluiași Duh.**

(Papa Francisc, din *Cateheza despre Mir*, 23 mai 2018)